



ת"פ 7942/05/18 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים נגד איוב הנדי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 7942-05-18

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) באמצעות ב"כ עו"ד עומרי כהן

נגד

איוב הנדי

באמצעות ב"כ עו"ד אריאל הרמן

ועו"ד הישאם עומרי

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירת ייצור נשק לפי סעיף 144(ב2) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), בעבירת נשיאת נשק לפי סעיף 144 (ב) לחוק ובעבירת ניסיון הצתה לפי סעיף 448 (א) סיפא לחוק בצירוף סעיף 25 לחוק.

2. במסגרת הסדר הטיעון, לא הייתה הסכמה לעניין העונש. מאחר שהנאשם היה בן 19 בעת ביצוע העבירות הסכימו ב"כ הצדדים כי התסקיר שהתקבל בגדרי ת.פ. 18-03-35106 מיום 13.11.18 יוגש גם במסגרת הליך זה.

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם הוא תושב הכפר עיסאווייה שבירושלים. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש פברואר 2018 או בסמוך לכך, בשעות הערב, בכפר עיסאווייה, פגש הנאשם במועתז דכלאללה (להלן: "מועתז"), ובשני קטינים ילידי שנת 2001 (יכונה בהתאמה "מ" ו"ב" וביחד: "האחרים").

4. מ' הציע לנאשם ולאחרים ליידות בקבוקי תבערה לעבר בית החולים "הדסה" הר הצופים (להלן: "בית החולים"). הנאשם והאחרים הסכימו ולצורך כך אספו הנאשם והאחרים כסף ונסעו ברכבו של מועתז לקנות דלק מתחנות דלק באזור.



5. לאחר שקנו את הדלק, נאספו הנאשם, והאחרים בעיסאויה על מנת לייצר בקבוקי תבערה. הנאשם והאחרים ייצרו את בקבוקי התבערה בדרך של מילוי בקבוקי הזכוכית, שהובאו על ידי אחד האחרים, בחומר דליק ותחבת בד לבקבוקים, אשר שימש כפתילה.

6. משסיימו הנאשם והאחרים לייצר את בקבוקי התבערה, הכניסו אותם לתיק גב שחור והלכו לכיוון בית החולים. הנאשם והאחרים התמקמו בחצר האחורית של בית החולים, מעבר לגדר, עטו על עצמם רעלות, הציתו את בקבוקי התבערה ויידו אותם לעבר בית החולים, כאשר הנאשם יידה לפחות בקבוק תבערה אחד לעבר בית החולים.

7. עוד עולה מעובדות כתב האישום המתוקן, כי חלק מבקבוקי התבערה התנפצו והתלקחו.

תסקיר שירות המבחן מת.פ. 35106-03-18

8. מתסקיר שירות המבחן מיום 13.11.2018 עולה, כי הנאשם כבן 20, מאורס, טרם מעצרו התגורר עם משפחתו בעיסאויה שבמזרח ירושלים, ומאז שחרורו מריצוי עונש מאסר בפועל קודם שהוטל עליו, עבד עם אביו בתחום האלומיניום. לנאשם זוג הורים ו-3 אחים נוספים. הנאשם הוא הבכור מבין אחיו. אביו סיים לרצות עונש מאסר בפועל שהוטל עליו לפני כשנה וחצי בגין ביצוע עבירות ביטחוניות ואמו עקרת בית הסובלת מבעיות רפואיות. הנאשם סיים 11 שנות לימוד שלאחריהן עזב את המסגרת החינוכית בשל מוטיבציה נמוכה ללימודים וקשרים חברתיים עם חברה שולית וזאת לצד רצונו להשתלב בעבודה. עם סיום לימודיו עבד בעבודות מזדמנות. הנאשם תיאר כי הוא מצוי בקשרים וביחסים טובים עם משפחתו הגרעינית.

9. קצינת המבחן התרשמה שהנאשם מבין את השלכות מעשיו, כאשר ההליך הפלילי המתנהל נגדו אינו מהווה גורם מרתיע עבורו. הנאשם נותן לגיטימציה למעשיו ומנהל אורח חיים עברייני. אשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכון לשיקום, קצינת המבחן התרשמה, מנאשם צעיר אשר מגיל צעיר נעדר מסגרת תומכת כאשר נעדר דמויות סמכותיות המציבות גבולות ברורים. הנאשם גדל במציאות בה אביו היה מעורב בעבירות ביטחוניות כנגד המדינה. ניכר, כי חוסר יציבות זה אפיין את חייו של הנאשם, ומשכך התקשה למצוא יציבות בכל תחומי חייו לצד קשיים למצוא שייכות חברתית עם בני גילו. עוד התרשמה קצינת המבחן, כי בהיעדר מערכת תמיכה ומיומנויות להתמודדות עם הקונפליקטים והבלבול הרב שחווה, החל הנאשם במעורבות בפלילים בחיפוש אחר תחושת שייכות חברתית. לצד זאת ציינה קצינת המבחן, שהנאשם הצליח לגייס כוחותיו לפעול למען מימוש רצונותיו כפי שעולה מאירוסיו, רצונו להינשא ולהקים משפחה. הוא מגלה כעת מודעות ראשונית באשר לקשריו החברתיים עם החברה השולית ופעילותו כנגד המדינה.

10. קצינת המבחן ציינה, כי הנאשם מודע להשלכת מעשיו, אך ההליך משפטי אינו מהווה גורם מרתיע עבורו וכי בבחינת גורמי הסיכון לשיקום למול גורמי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית, הנאשם מצוי בסיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום הביטחוני והפלילי. קצינת המבחן סברה שהנאשם אינו בשל להשתלב בהליך טיפולי.

11. בסופו של יום, קצינת המבחן המליצה להשית על הנאשם ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל, אשר תהווה גורם מרתיע ומציב גבולות ותעביר לו מסר חד משמעי אשר למעשיו.



טיעוני הצדדים לעונש

טענות המאשימה

12. ב"כ המאשימה טען, כי הערכים המוגנים המרכזיים שנפגעו הם בטחון הציבור, שלומו ורכושו. באשר לנסיבות ביצוע העבירות ב"כ המאשימה ביקש להדגיש, כי מדובר בעבירות שבוצעו תוך תכנון מוקדם. העבירות בוצעו בשיתוף פעולה של הנאשם עם שלושה אחרים. התכנון המוקדם כלל איסוף כסף, נסיעה ברכבו של אחר לתחנת הדלק, התכנסות לצורך ייצור בקבוקי התבערה ששימשו כנשק ואת ההכנות בביצוע המעשה עצמו סמוך לבית החולים.
13. עוד ביקש ב"כ המאשימה להדגיש את פוטנציאל הנזק בשים לב לכך שיידוי בקבוקי התבערה נעשה לעבר בית חולים שהוא מקום ציבורי הומה אדם. לשיטת המאשימה, המניע למעשים הוא מניע אידיאולוגי. עובדה זו אינה מופיעה במפורש בכתב האישום, אך על פי ההיגיון והשכל הישר יש להסיקה מעובדות כתב האישום.
14. ב"כ המאשימה שב והדגיש, כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא כמבצע מרכזי ועיקרי ועובדת חברתו לשלושה נוספים לשם ביצוע העבירה היא נסיבה לחומרה.
15. ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם ענישה הולם של שנתיים עד ארבע שנות מאסר. ביחס לעונש המתאים טען ב"כ המאשימה, כי הנאשם היה כבן 19 בעת ביצוע העבירות ולזכותו הודאתו, הגם שזו נתנה לאחר ששותפו העיד בבית המשפט. לנאשם עבר פלילי רלוונטי, הוא נדון בנובמבר 2016 לשמונה חודשי מאסר בגין התפרעות וניסיון תקיפת שוטר, ואף הורשע ביום 22.1.18 בעבירות הקשורות בנשק ובעת שמיעת הטיעונים לעונש המתין לגזר דינו. משכך, סבר ב"כ המאשימה כי יש למקם את הנאשם בשליש העליון של רף הענישה ולהשית עליו 40 חודשי מאסר.
16. מאחר שהנאשם נדון כעת בשל אישום אחר, עתרה המאשימה שבית המשפט יורה שהעונש בתיק זה יצטבר לעונש המאסר אותו מרצה הנאשם, שכן חפיפת העונשים לא יתנו מענה הולם לעיקרון ההלימה אותו קבע המחוקק.
17. לתמיכה בטענותיו הגיש ב"כ המאשימה פסיקה.

טענות הנאשם

18. לשיטת ב"כ הנאשם כתב האישום אינו מראה כל אינדיקציה למעורבותו של הנאשם כמבצע עיקרי, הוא לא יזם את העבירה, אלא פעל כחלק מהחבורה ויידה בקבוק תבערה אחד בלבד. לגישת ב"כ הנאשם התכנון שקדם לביצוע אינו תכנון מתוחכם אלא תכנון ספונטני הנובע מהצעתו של מ' וכי בסופו של יום לא נגרם כל נזק ומשך יש להתייחס לעבירה שנסיבותיה הן ברף הנמוך של עבירות מהסוג הזה. עוד הדגיש ב"כ הנאשם, כי אין שום אינדיקציה שמדובר בעבירות על רקע ביטחוני, לאומני או אידיאולוגי, ועל כן אין לנו בעניין זה אלא האמור בכתב האישום.
19. לעניין מתחם העונש ההולם גרס ב"כ הנאשם, כי על בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הולם הנע בין 6-14 חודשי מאסר וצירף פסיקה לתמיכה בטענותיו.



20. אשר לעונש המתאים, הדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם היה כבן 19 בעת ביצוע העבירות, הוא לקח אחריות למעשיו וזאת לאחר שכתב האישום תוקן באופן משמעותי וחסך זמן שיפוטי, הוא מאורס ועל כן ההשפעה של עונש מאסר ממושך היא פגיעה חמורה במשפחתו של הנאשם, באירוסיו ובתכניותיו להקמת משפחה.
21. עוד טען ב"כ הנאשם, שהעבירה בה הואשם הנאשם מסווגת כעבירה ביטחונית, ומשכך שההנאשם בכלא ביטחוני, שתנאי כליאתו קשים יותר והם אינם מאפשרים אופק שיקומי לנאשם, ויש להתחשב בנסיבה זו לעניין העונש.
22. אשר לעברו הפלילי של הנאשם, טען ב"כ כי עבר פלילי הוא נסיבה אחת מתוך 13 נסיבות שהחוק מגדיר כרלוונטיות בעת קביעת העונש המתאים, ועל כן אין לתת משקל כה מכריע לנסיבה זו ובה בעת להתעלם משאר הנסיבות. בסופו של דבר, עתר ב"כ הנאשם להטלת עונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם או בסמוך לו.
23. לשאלת הצטברות העונשים ביקש ב"כ הנאשם לגזור את עונשו של הנאשם בחופף לעונש שייגזר בת"פ 35106-03-18, מאחר שמדובר בעבירות שבוצעו באותה תקופה, באותו פרץ עברייני, על כן יש לפעול כאמור בסעיף 45 לחוק הקובע שהעונשים יחפפו, אלא אם נקבע אחרת.
24. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו ביקש להקל בעונשו בשל רצונו להקים משפחה עם ארוסתו, ובשל התנאים הקשים אותם חווה בכלא הביטחוני. לדבריו הוא נגרר אחר חבריו בשוגג.
25. עוד העידה לעונש הגב' אסיל סובוח, ארוסתו של הנאשם, שמסרה שהיא מכירה את הנאשם מזה שלוש שנים, הם רוצים להתחתן להקים משפחה ולגדל ילדים. בקשה להקל בעונשו על מנת שיחיו ביחד. עוד מסרה שהנאשם למד לקח ממאסרו.

דיון והכרעה

מתחם העונש ההולם

26. בהתאם לאמור בסעיף 40ב' לחוק, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.
27. הערכים החברתיים המוגנים העומדים בבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם, הם הגנה על שלום הציבור וביטחונו, וכן שמירה על שלמות הגוף והרכוש ומניעת פגיעה משמעותית בו.
28. בית המשפט העליון הבהיר לא אחת את חומרת העבירות מסוג זה. יפים לעניינינו דברי כב' השופט א' רובינשטיין בע"פ 262/06 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.2006):



"סוג עבירות זה, שעניינן בקבוקי תבערה, מחייב ענישה מחמירה. תוצאותיו של בקבוק תבערה, וכבר היו דברים מעולם, עלולות להיות קשות ביותר, וראוי איפוא כי ייצא הקול שהענישה בכגון דא לא תהא קלה. בטחון הציבור אינו יכול להיות הפקר ונתון לאימה, בכביש, בבית החולים, באוניברסיטה, בתחנת הדלק, ואלה המקומות אליהם כיוונו המערער וחבריו את מעשיהם..."

כך גם דבריו של כב' השופט ד' מינץ בע"פ 3511/17 מדינת ישראל נ' אבו ריא (17.9.17) יפים לעניינינו:

"...די אם נזכיר כי עבירת ההצתה לבדה לפי סעיף 448(א) לחוק, ללא מניע לאומני הנלווה לה, נושאת בצידה עונש של חמש עשרה שנות מאסר. בית משפט זה עמד לא פעם על חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, גם כאשר היא מתייחסת לרכוש בלבד, בין היתר בשל הפוטנציאל ההרסני הטמון בה. בהתאם, יש להשית על מבצעי העבירה עונשי מאסר לריצוי בפועל באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים גם יחד (ע"פ 1414/15 מדינת ישראל נ' אבוש פדר (15.4.2015) [פורסם בנבו]). יפים לעניין זה דברי השופט י' עמית בע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל (8.11.2012) [פורסם בנבו]:

"רבות נכתב ונאמר אודות חומרתה היתרה של עבירת ההצתה, שתחילתה ידועה 'ואחריתה מי ישורנה', שכן מנהגה של האש להתפשט מבלי יכולת שליטה תוך גרימת נזקים ואף סיכון חיי אדם [...]. הצתה נתפסת כעבירה חמורה, לא רק בשל הסכנה האינהרנטית הטבועה בה, אלא גם בשל המסר העברייני האלים העולה ממנה, מסר שיש בו כדי להטיל אימה ופחד ולפגוע בתחושת הביטחון האישי של הציבור [...]. לא בכדי קבע המחוקק את העונש המרבי על עבירה זו ל-15 שנות מאסר, אף במקרים בהם לא היתה כל כוונה לפגוע בנכס ציבורי או בבני אדם..."

זאת ועוד, סוג עבירות זה, שעניינן ייצורם והשלכתם של בקבוקי תבערה, מחייב ענישה מחמירה אף יותר והמגמה המסתמנת בשנים האחרונות הינה של החמרה בענישה (ע"פ 5300/16 מדינת ישראל נ' נגאר (8.1.2017) [פורסם בנבו]; ע"פ 262/06 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.2006) [פורסם בנבו]; ע"פ 3702/14 פלוני נ' מדינת ישראל (28.9.2014) [פורסם בנבו]).

29. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, מחד גיסא, לקולא, יש להתחשב בכך שאין מדובר באירוע המוני או באירועים חוזרים ונשנים אלא באירוע נקודתי וכי כתב האישום אינו מייחס פגיעה בנפש או ברכוש וכן לא מצוין בכתב האישום כי המניע לביצוע העבירה הוא אידיאולוגי. מאידך גיסא, יש להתחשב בכך שהאירוע התרחש במקום בו קיימת רגישות מיוחדת, חצר בית חולים, כאשר בקבוקי תבערה עלולים להתלקח ולגרום לנזק רב הן ברכוש והן בנפש. בנוסף, מדובר באירוע שהתרחש תוך תכנון מוקדם, כאשר הנאשם ואחרים ביצעו פעולות במטרה להכין את עצמם ואת כלי הנשק לצורך ביצוע העבירות. מדובר בתכנון בשלבים, קניית דלק, הצטיידות בבקבוקים ובבדים והגעה במיוחד לזירת העבירה. הנאשם יכול היה להפסיק את ביצוע העבירות בכל אחד מהשלבים ובהתמיד בשותפות ולבצע את העבירות. חלקו של הנאשם בביצוע העבירות הוא כחלק מהחבורה, הוא אינו היוזם, אלא הצטרף לחבריו וידה בפועל בקבוק תבערה אחד.

30. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בתי המשפט נוהגים להטיל במקרים דומים עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח:



א. בת"פ 42595-06-15 מדינת ישראל נ' עליאן (16.06.16) נאשם 2, אשר על פי האישום השישי הורשע בעבירות של ניסיון הצתה וסיוע להצתה, וזאת בגין יידוי בקבוקי תבערה לעבר בית כנסת בגבעה הצרפתית וידוי בקבוקי תבערה בצוותא חדא לעבר תחנת דלק (יצוין כי באירוע הנוגע לתחנת הדלק יידה הנאשם 2 אבנים ואילו חבריו ידו בפועל את בקבוקי התבערה). בית המשפט המחוזי בירושלים העמיד את מתחם העונש ההולם בין 12 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר. התסקיר בעניינו של נאשם זה היה חיובי, הוא צבר לחובתו הרשעה קודמת אחת בעבירות ביטחוניות והוא נדון בסופו של יום ל-44 חודשי מאסר, שכן הורשע בעבירות על פקודת הטרור ובהשתתפות בהתפרעות. בית משפט העליון בגדרי ע"פ 6558/16 עליאן נ' מדינת ישראל (22.2.17) הפחית שישה חודשי מאסר מעונשו.

ב. בת"פ 12325-09-15 מדינת ישראל נ' טולידנו (28.03.16) הורשע הנאשם בעבירות שונות ובכללן עבירות קשר, עבירות בנשק, ניסיון הצתה ושיבוש מהלכי משפט, וזאת בגין ייצור מספר בקבוקי תבערה, ביחד עם נאשמים נוספים והשלכתם בשטח נטוש, ייצור בקבוקי תבערה נוסף, ניסיון להדלקתו והשלכתו על ביתו של המתלונן. כמו כן, ייצרו הנאשמים, מספר בקבוקי תבערה, בכך שמילאו בקבוקי זכוכית בדלק והכניסו לתוכם נייר, ובשני מועדים שונים, הדליקו והשליכו אותם בשטח נטוש על מנת לרכוש מיומנות בהשלכתם. בית המשפט המחוזי בחיפה העמיד את מתחם העונש ההולם בין 12 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר. לבסוף, נגזרו על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל.

ג. בת"פ 40011-04-14 מדינת ישראל נ' עביד ואח' (ניתן ביום 21.9.2015) הורשעו הנאשמים על פי הודאתם, בכך שקשרו קשר ליידות בקבוקי תבערה לעבר בית כנסת בשכונת הגבעה הצרפתית. הנאשמים 1 ו-2 רכשו בנזין בתחנת דלק והלכו לגבעה, שם נפגשו עם נאשם 4. כל אחד מהנאשמים ייצר בקבוקי תבערה אחד. הנאשמים נשאו את בקבוקי התבערה שייצרו מהגבעה ועד לשכונת הגבעה הצרפתית וכאשר זיהו בית כנסת, החליטו להציתו. נאשמים 2,1 ו-4 הציתו את בקבוקי התבערה שנשאו, כשפניהם מכוסים, ויידו אותם ממרחק של כ-5 מ' לעבר חלונות בית הכנסת, במטרה להצית את בית הכנסת. אחד מהבקבוקים התלקח והצית חלון של בית הכנסת, ושני בקבוקי תבערה נוספים התלקחו ופגעו בקיר בית הכנסת. בית המשפט המחוזי בירושלים העמיד את מתחם העונש ההולם בין 12 חודשי מאסר ועד 50 חודשי מאסר. לבסוף, נגזרו על הנאשמים עונשים הנעים בין 40-24 חודשי מאסר בפועל בהתאמה.

ד. בת"פ 8684-06-16 מדינת ישראל נ' אבו ריא (15.2.17), הורשעו הנאשמים בעקבות הסדר טיעון, בכך שבילילה שבין 9.10.15 - 10.10.15, בסמוך לשעה 24:00, ייצרו הנאשמים בביתו של הנאשם 1 בסכנין 6 בקבוקי תבערה. בהמשך, צעדו רגלית לעבר אשבל כשהם רעולי פנים ונושאים עמם את בקבוקי התבערה. הם זחלו מתחת לשער הכניסה האחורי של הקיבוץ ובסמוך לשעה 01:00 התקדמו על שביל גישה מוגבה הנמצא בסמוך לשביל גישה הסמוך מתחם המשמש לאירוח קבוצות וכולל בין היתר, אוהל גדול סביבו צמחיה. הנאשמים הדליקו את בקבוקי התבערה באמצעות מצית והשליכו אותם לעבר האוהל על מנת להציתו, ולאחר מכן ברחו לסכנין. חלק מבקבוקי התבערה התלקחו ופגעו בגג האוהל, חדרו לתוכו וגרמו לשריפת חלק מגג האוהל ושריפתם של כיסא פלסטיק ושטיחים שהיו בתוכו ויתר בקבוקי התבערה שהתלקחו פגעו בקרקע מסביב לאוהל. בית המשפט המחוזי בחיפה קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשמים 6 חודשי מאסר בפועל. בערעור שהוגש על פסק הדין קבע בית המשפט העליון בע"פ 3511/17 מדינת ישראל נ' אבו ריא (17.9.17), כי מתחם הענישה שאימץ בית המשפט המחוזי נטה לקולא.

ה. בת"פ 47694-08-11 מדינת ישראל נ' יהושע סופר (28.7.13), הורשע הנאשם על פי הודעתו, בכך שהכין בקבוקי תבערה מבקבוקי זכוכית המכיל בנזין. בשעות הערב, נסע הנאשם ביחד עם אדם נוסף לעבר בית בו מתגוררת משפחה ממוצא ערבי. הנאשם הצית את הבקבוק והשליך אותו לכיוון גדר הבית. הבקבוק התפוצץ, והצית חלק מברזנט



שעטף את הגדר. בית המשפט המחוזי בבאר שבע קבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל וגזר עם הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל.

31. לאחר שהבאתי בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, את מדיניות הענישה הנוהגת ואת הנסיבות הקשורות בעבירה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

32. בגזירת העונש המתאים לנאשם שקלתי לקולא את היות הנאשם בחור צעיר, כבן 20, מאורס השואף להקים משפחה לאחר שחרורו. הנאשם לקח אחריות למעשיו, והביע לפני חרטה על מעשיו ורצון לנהל אורח חיים נורמטיבי עם שחרורו. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום וחסך זמן שיפוטי יקר. כן שקלתי את נסיבות חייו של הנאשם, אביו ריצה לאחרונה עונש מאסר ואמו סובלת מבעיות רפואיות והוא סייע בפרנסת המשפחה טרם מעצרו, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן. כן שקלתי את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, כמו כן התחשבתי בכך שהנאשם שוהה במעצר, וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר, במיוחד שעסקין במי שמוגדר כעצור ביטחוני.

33. לחובת הנאשם שקלתי את עברו הפלילי המשמעותי, שעל אף גילו הצעיר מדובר במאסרו השלישי. עובדה זו וכן האמור בתסקיר בדבר הצורך בהרתעתו, ובדבר הסיכון הגבוה הנלמד ממנו להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום הביטחוני והפלילי, כמפורט בסיפא לתסקיר שירות המבחן, מלמדים שיש לתת דגש בעניינו על הצורך בהרתעת היחיד והגנה על הציבור מפניו. כמו כן בעבירות בהן עסקין, שהן נפוצות מאוד בירושלים, ועל כן יש ליתן דגש גם על הרתעת הרבים.

34. הנאשם נשפט לאחרונה ביום 18.12.18, בשל עבירות בנשק במסגרת ת"פ 35106-03-18 לעונש של 52 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לאחר ששקלתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את גילו הצעיר, את רצונו להקים משפחה ואת אירוסיו, את העובדה שנראה כי מעצרו הנוכחי גרם לו לערוך התבוננות באשר לדפוסי התנהלותו, וכי מעשי הנאשם בת"פ 35106-03-18 התרחשו במקביל למעשי הנאשם באישום שבפניי, מצאתי לנכון לקבוע כי עונשו של הנאשם ירוצה חלקו בחופף לעונש המאסר האחר שהוטל עליו.

35. באיזון בין מכלול השיקולים, מצאתי לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף האמצעי של מתחם העונש ההולם, כדלהלן:

א. 20 חודשי מאסר בפועל, שירוצו 8 חודשים בחופף ו-12 חודשים במצטבר למאסר אותו הוא מרצה כעת. לא מצאתי לנכות את ימי מעצרו, שכן הוא היה עצור בתיק זה באותה העת שהיה עצור בשל ת.פ. 35106-03-18 וימי מעצר אלה כבר נוכו בגזר דינו בגדרי תיק זה.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה בנשק מסוג פשע או עבירה של הצתה.



ג. מאסר על-תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של היזק בזדון או עבירה בנשק מסוג עוון.

העתק פסק הדין ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ט, 15 ינואר 2019, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

חנה מרים לומפ, שופטת